

Hòn Rơm - thảo nguyên - nơi cái đẹp không cần gọi tên

13:13 29/04/2026

Giữa dải duyên hải nắng gió, nơi nhiều điểm đến đã trở thành những cái tên quen thuộc trên bản đồ du lịch, Hòn Rơm (phường Mũi Né, tỉnh Lâm Đồng) vẫn lặng lẽ giữ cho mình một nhịp điệu riêng – chậm, thô mộc, nhưng đủ sâu để khiến người ta nhớ mãi sau một lần ghé qua.

Những con sóng nhẹ nhàng vỗ bờ, ôm lấy dải cát trắng mịn trải dài

Không phải là một hòn đảo xa xôi như cái tên dễ gợi tưởng, Hòn Rơm nằm sát đất liền, nối với bờ bằng một dải cát mảnh. Trên bản đồ, nó giống như Mũi Né – một mũi đất vươn mình ra biển, vừa kiêu hãnh, vừa bình thản trước sóng gió.

Hình: Chụp màn hình

Nơi biển chạm vào thảo nguyên

Hòn Rơm không ồn ào. Không có những khu phố du lịch chen chúc. Không có những bảng hiệu sáng đèn. Ở đây, cái đẹp hiện ra theo cách giản dị nhất: Một bên là biển xanh mở rộng đến tận chân trời, một bên là thảo nguyên khô gió, trải dài như một bản nhạc không lời.

Hè về trên thảo nguyên Hòn Rơm

Từ Phan Thiết, hành trình đến Hòn Rơm không quá xa – chỉ khoảng 30km men theo cung đường ven biển. Nhưng chính quãng đường ấy lại là phần mở đầu đầy thi vị: Nắng đổ xuống mặt đường, gió thổi mằn mằn, và biển luôn thấp thoáng bên vai như một lời mời gọi.

Thảo nguyên Hòn Rơm vẫn còn nét hoang sơ, mộc mạc, phủ bởi nhiều cây xương rồng

Cái tên “Hòn Rơm” nghe qua tưởng chừng mộc mạc, nhưng lại chứa đựng cả một ký ức vùng đất. Mỗi mùa nắng đến, cỏ cây nơi đây chuyển sang sắc vàng hanh hao. Nhìn từ xa, cả đảo như một đồng rơm khổng lồ nằm giữa trời – cái tên ra đời từ chính sự quan sát giản đơn mà đầy hình ảnh ấy.

Hòn Rơm đẹp ở sự đối lập: Hai sắc thái – một linh hồn

Biển ở đây không dữ dội. Sóng nhẹ, nước trong, bãi cát dài hơn 17km mở ra một không gian đủ rộng để con người “buông mình” khỏi những giới hạn thường ngày. Buổi sáng, ánh nắng dát vàng mặt nước. Buổi chiều, biển dịu lại trong gam màu ấm – như thể cả không gian đang thở chậm hơn.

Biển Hòn Rơm mùa này trong xanh, mát rượi

Ở phía ngược lại, thảo nguyên mang một vẻ đẹp khô ráp nhưng không hề khắc nghiệt. Những triền đồi thoải thoải, mùa mưa phủ xanh, mùa nắng nhuộm vàng. Xen giữa là xương rồng, bụi cây thấp và những bãi đá nhỏ – tất cả tạo nên một phong nền rất “đời”, rất thật, không tô vẽ.

Từ bờ biển Hòn Rơm nhìn về phía Hòn Rùa

Chính sự giao thoa ấy làm nên cá tính riêng của Hòn Rơm – nơi thiên nhiên không cần hoàn hảo, chỉ cần chân thật. Một hành trình không vội: Ở Hòn Rơm, người ta không “check-in”, mà “ở lại”.

Sau những giờ đắm mình trong biển, chỉ cần tìm đến hàng dương ven bờ – nơi gió thổi qua từng tán lá tạo nên âm thanh rì rào như một bản nhạc nền dịu nhẹ. Một tấm bạt nhỏ, vài món ăn đơn giản, và một buổi chiều có thể trôi qua mà không cần thêm điều gì.

Hoàng hôn trên biển Hòn Rơm

Bình minh ở đây không ồn ào. Mặt trời lên chậm, ánh sáng lan dần trên mặt biển. Mọi thứ chuyển màu một cách tinh tế đến mức bạn chỉ nhận ra khi đã đứng giữa khoảnh khắc ấy.

Và nếu đi xa hơn một chút, hành trình có thể nối dài đến Bàu Trắng – nơi những đồi cát trắng trải dài như một tiểu sa mạc. Ngoài khơi, Hòn Rùa nổi lên như một nét chấm phá – một hình ảnh nhỏ nhưng đủ để làm bức tranh biển thêm sinh động.

Khi đêm xuống, Hòn Rơm kể chuyện

Đêm ở Hòn Rơm không có ánh đèn thành phố. Chỉ có bầu trời rộng mở, đầy sao, và tiếng sóng vọng lại từ xa. Đó là lúc con người gần với thiên nhiên nhất.

Một đốm lửa nhỏ. Vài câu chuyện không đầu không cuối. Một khoảng lặng đủ dài để nghe rõ chính mình.

Điều còn lại sau chuyến đi. Hòn Rơm không níu chân người bằng tiện nghi. Không giữ người bằng dịch vụ. Nó giữ người bằng cảm giác – thứ rất khó gọi tên, nhưng lại rất dễ nhớ. Có thể đó là cảm giác được sống chậm.. Có thể là sự yên tĩnh hiếm hoi giữa những ngày vội vã.

Du khách có thể thỏa sức tắm biển, cắm trại, đốt lửa bên bờ biển để cảm nhận sự hoang sơ, bình dị nơi đây

Hoặc đơn giản, là một nơi mà khi rời đi, bạn vẫn muốn quay lại – không vì lý do gì cụ thể. Và có lẽ, chính sự giản dị ấy... mới là điều đẹp nhất của “thảo nguyên Hòn Rơm”.

Một chuyến đi đến Hòn Rơm vì thế không chỉ đơn thuần là du ngoạn, mà còn là hành trình tìm về sự cân bằng. Giữa cát trắng, biển xanh, giữa gió và nắng, mỗi khoảnh khắc trôi qua đều nhẹ nhàng nhưng đủ sâu để đọng lại. Và có lẽ, chính sự giản dị ấy lại là điều khiến người ta muốn quay trở lại, thêm một lần nữa...

Hoàng Phương